

The background of the cover is a painting of a desert canyon with steep, reddish-brown cliffs. In the foreground, a young boy and a young girl are standing on the sandy ground, facing each other. The boy is on the left, wearing a green t-shirt with a red number '7' on the back and blue shorts. The girl is on the right, wearing a light-colored, short-sleeved dress. A full moon is visible in the top right corner of the blue sky.

SEN O STŘÍBRNÉ ZEMI

Lucia Magašvári

Ilustrovala Marie Nakonečná

Albatros

Sen o stříbrné zemi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucia Magašvári

Sen o stříbrné zemi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**SEN
O STŘÍBRNÉ
ZEMI**

SEN O STŘÍBRNÉ ZEMI

LUCIA MAGAŠVÁRI

ILUSTROVALA MARIE NAKONEČNÁ

ALBATROS

© Lucia Magašvári, 2022
Illustrations © Marie Nakonečná, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-00-06823-7
ISBN e-knihy 978-80-00-06836-7 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-06837-4 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-00-06835-0 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

V Saltě toho dne panovalo přívětivé slunečné počasí. Vlídne paprsky dopadaly na střechy zdobných starobylých domů, pamatujících ještě koloniální éru, díky nimž se městu přezdívalo *Salta la linda* – krásná Salta. Svítily na vysoké kancelářské budovy, moderní obytné komplexy i neuspořádané shluky domků, ve kterých žili místní chudí. Jejich odlesky se odrážely od hladiny říčky Arenales i od kovu na jezdecké soše generála Güemese, bojovníka proti španělské nadvládě. Laskaly zeleň na kopcích kolem města i horské štíty And na obzoru.

Emma seděla se svou matkou na terase před rozlehlým domem. K soše generála to neměla daleko, ale chodila tam zřídka. Co by tam dělala? A s kým? Když zrovna nebyla v internátní škole, raději trávila čas v zahradě, s láskou opečovávané starým zahradníkem Josém, anebo vyrazila s matkou do nákupního centra.

Ukusovala z mřížkového koláčku plněného kdoulovým džemem. Bylo to jedno z Emminých nejoblíbenějších jídel a jejich hospodyně Lucía je uměla péct nejlépe na světě.

Vtom si všimla snědému kluka, který se pomalu šoural ulicí a zasněně si prohlížel honosné domy. V sepraném tričku s párající se číslicí na zádech, obnošených pytlovitých kraťasech a levných plastových sandálech působil v téhle čtvrti nepatřičně.

„Podívej, mami, už tu zase okouní,“ řekla Emma a ukázala na něj prstem. „Včera tu byl taky, všimla sis? Copak nemá nic jiného na práci?“ obrátila se k matce.

„Stěží,“ odpověděla jí půvabná, pečlivě upravená žena. Příléhavé asymetrické šaty lichotily její dokonalé postavě a nechávaly vyniknout štíhlé nohy v béžových lodičkách.

„Proč není ve škole?“ vyzvídala Emma.

„Podívej se na něj, ten bude určitě z nějaké chudinské čtvrti. Tam děti do školy moc nechodí, ani rodiče do práce. Lidé tam vlastně celé dny nic nedělají, jenom se poflakují. A pokud něco dělají, tak kradou a prodávají drogy.“

„Aha...“ přikývla Emma zamyšleně.

Sama teď sice ve škole také nebyla, ale měla pro to důvod. Rodiče ji z internátu vyzvedli už včera, přestože nebyly žádné prázdniny. Blížily se totiž její narozeniny, desáté. Máma jí slíbila velikou oslavu a také velké překvapení. Chtěla pozvat i Emminy spolužáky, ale Emma byla proti. S dětmi ve škole si nerozuměla. Nakonec se rodiče rozhodli, že pozvou alespoň děvčata od sousedů, aby na oslavě bylo víc dětí. Jinak to prý nebude žádná pořádná párty, a taky na fotkách vypadá lépe, když je tam hodně smějících se hostů.

Emma se podřídila. Ale kdyby na tom rodiče netrvali, žádné další děti by na oslavě být nemusely. Na slavnost se těšila hlavně kvůli dárkům, a ze všeho nejvíc kvůli tomu překvapení. Přestože na matku naléhala, aby jí aspoň napověděla, co to bude, nevytáhla z ní ani náznak. Emma si tedy aspoň vymínila, že oslava

bude hned dopoledne, aby se to dozvěděla co nejdřív. Klidně by své narozeniny posunula o pár dní dopředu, ale k tomu se jí rodiče přesvědčit nepodařilo.

Se zaujetím sledovala kluka na ulici, jako by to bylo nějaké zvířátko ve výběhu.

„Teď sebral tamty prázdné lahve. Co s nimi bude dělat?“

„Emmo, takovéhle děti si s odpadky hrají,“ odpověděla jí matka pohoršeně.

„Proč si radši nehrají s hračkami?“ vyzvídala Emma.

„Jsou už takové. Pochop, tihle lidé nejsou jako my a nedělají věci jako my.“

„Aha...“ přikývla zase Emma. „A jací tedy jsou?“

„Jsou hluční, líní, a zaostalí,“ vypočítávala její matka. „Nic pořádného neumějí. Vždyť se nedokážou ani slušně obléct. Podívej, co má ten kluk na sobě. To špinavé odrbané tričko a příšerné plastové sandály... Jak si na sebe může natáhnout něco takového? To, jak vypadáme, hodně vypovídá o tom, jací jsme uvnitř. Přesně jako o tomhle klukovi.“

Emma přikývla a pomyslela si, že je dobře, že k takovým lidem nepatří. A že se umí dobře obléknout. K tomu ji ostatně matka vždycky vedla.

Vtom se zevnitř domu ozvalo vyzvánění.

„Ach, nechala jsem ležet mobil na stole. Zrovna má volat táta, jak dopadlo to jednání s právníky...“ řekla matka a spěšně zamířila prosklenými dveřmi dovnitř, doprovázená rytmickým klapotem podpatků po mramorové dlažbě.

Emma osaměla. Chvíli přemítala o tom, jestli se jí povede přesvědčit mámu, aby jí k narozeninám koupila taky takové jehlové boty. Doteď nosila balerínky, ale potají si doma máminy lodičky zkoušela. Bylo hrozně těžké v nich chodit, ale věřila, že když bude trénovat, brzy se to naučí. Podle mámy je totiž teprve s lodičkami na podpatku oblečení dokonale elegantní, a Emma rozhodně neměla v úmyslu být elegantní jenom z půlky, až bude velká.

Ještě chvíli pozorovala kluka, aby si ukrátila čas, který se neuvěřitelně vlekl. Zítřek, její velký den, kdy jí bude už deset a taky se konečně dozví to děsně tajné překvapení, jako by se vůbec nepřibližoval.

Všechny úkoly ze školy už měla hotové a před velkým zrcadlem v přízemí si hned ráno zopakovala všechny baletní pózy, na které si vzpomněla. Milovala tenhle druh tance i oblečení, které k němu patřilo, a máma ji v tomhle koníčku nadšeně podporovala. Pak zkusila lenořit na terase s knížkou v ruce, ale ani oblíbený příběh ji dnes nezachránil. Nedokázala se ponořit do děje, myšlenky jí pořád utíkaly k tomu překvapení. Už aby bylo zítra.

Kluk se mezitím posadil na lavičku na rohu ulice, lahve postavil vedle sebe. Emma čekala, že třeba něco ukradne, nebo přijde nějaký zákazník, aby si od něj koupil drogu. Ale nic se nedělo, kluk tam jen seděl a zálibně se rozhlížel po přepychových rezidencích. Nakonec to Emmu omrzelo a už už se chystala odejít za

matkou dovnitř, když vtom kluk vstal a pomalu vyrazil směrem k jejich domu.

Emma přiběhla k plotu a schovala se za rozlehlým dřišťalovým keřem. Jeho dlouhé trny se jí zachytily o baletní sukni, ušitou z jemného tylu. Snažila se ji vyprostit, ale látka se začala trhat a nakonec po trnech zůstalo několik pořádných děr. No co, Lucía je zašije. A dost možná, že jí máma raději koupí novou v tanečních potřebách v tom nedávno otevřeném nákupním centru, kam spolu tak rády chodí.

Rychle se přikrčila za keř, než si jí kluk všimne. Ale bylo pozdě.

„Proč se schováváš?“ zeptal se a přistrčil rozcuchanou hlavu k plotu.

„Co je ti potom?“ odsekla mu Emma povýšeně. „A vůbec, s takovými jako ty já se nebavím,“ dodala.

„A proč ne?“ vyzvídala kluk a upřeně jí civěl do obličeje. To přesně na lidech nesnášela, když si ji takhle prohlíželi.

„Protože se to pro mě nehodí, povídat si s nějakým... Fuj, vždyť po tobě leze krysa!“ vypískla zděšeně.

„To není žádná krysa, ale můj myšák Bandido,“ řekl kluk a jemně pohladil drobné zvířátko po hladké hnědé srsti. Myšák mu seběhl na dlaň a větřil ve vzduchu tmavým čeníškem, až mu dlouhé vousky kmitaly sem a tam.

„Je ochočenej a hodnej.“

„No to je hnus... vždyť myši žijí v kanálech...“ ošklíbala se Emma.

„To teda ne,“ ohradil se dotčeně kluk.

„To tedy ano. Jen to nechceš přiznat, že máš mazlíčka z kanálu,“ trvala na svém Emma.

„Myši v kanálech nežijou, a my v naší čtvrti navíc ani žádný kanály nemáme. Vůbec tomu nerozumíš,“ odsekl.

„Špindíro!“ ucedila pohrdavě Emma.

„Zombíku!“ oplatil jí kluk.

„Cos to řekl?!“

„Zombíku. To je sousedovic prašivej kocour, taky má každý voko jiný, zrovna jako ty!“

Emma se beze slova otočila a běžela do prosklených dveří. Ta poznámka ji ranila. Nemůže přece za to, že má každé oko jinak barevné. Máma jí sice vysvětlovala, že to mají i některé známé herečky a vůbec se není za co stydět, ale to jí nijak nepomáhalo, když se jí kvůli tomu vrstevníci posmívali. Podle mámy se nedokázali smířit s tím, jak je oproti nim výjimečná. Jenže jí se to povídá, když má obě oči stejné.

Následující den seděla Emma opět v zahradě a zase se strašlivě nudila. Bylo to dokonce ještě horší než včera. Byla tak napjatá, co bude to překvapení, že ani nemohla dospat. Jenže oslava se přesunula na odpoledne, protože táta nečekaně musel na další jednání s právníky.

Kromě toho se s mámou ráno pohádaly o to, co si Emma vezme na sebe. Máma trvala na jednoduchých žlutých šatech, které pro ni objednala od jednoho návrháře až z daleké Evropy. Moc jí záleželo na tom, aby dcera na oslavě vypadala šik. Jenže Emma chtěla raději své oblíbené plátěné s volánem a kytíčkami, a taky si je nakonec i přes matčiny protesty oblékla. V skrytu duše doufala, že to neznamená, že nemá vkus, podobně jako ten kluk s myší.

Jejich starý zahradník José se právě věnoval okrasným rostlinám pnoucím se po pergole nad terasou. Emma znuděně pozorovala, jak zastříhuje uschlé květy a hází je do kbelíku. Zaslechla rozjívěný křik a přes plot zahlédla nějaké děti, jak se spolu honí. Přemítala, jaké by to bylo, mít kamarády. V internátní škole, kam chodila, bylo samozřejmě spousta dětí, ale ona si s nikým nerozuměla. Ba právě naopak, všichni byli protivní a neuměli se k ní chovat. Těch poznámek, co od nich vyslechla! Byli stejně nesnesitelní jako kluk s myší.

Bezmyšlenkovitě točila v ruce olovnicí na dlouhém provázku, kterou vzala ze šuplíku starobylého stolku v hale. Patřivala